

SOCIAL

El tripartit ha posat la directa: detencions a innocents, la policia com a interlocutor social i la repressió enlloc del bon dia

Núria Pòrtulas ja és al carrer, tot i que no lliure de càrrecs, absolució!

BALA PERDUDA

Diego García

Fernando Hernández Holgado
(Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Des de l'aire, l'illa anomenada Diego García, pertanyent a l'arxipèlag de les Chagos, en realitat un atol·ló coral·lí ancorat al bell mig de l'Oceà Índic, s'assembla a un bell gargot envoltat de milers de gammes de blau. Ens recorda, també, una empremta: l'empremta de la llibertat, segons la denominació del Pentàgon. Llibertat... per a qui?

La bellesa d'aquest atol·ló ha de contrastar-se amb les dades històriques. L'Imperi Britànic va expulsar els seus dos mil habitants als anys seixanta, mitjançant la força i els enganys: fins i tot difonent malalties. No és demagogia: el Tribunal Suprem del Regne Unit ha reconegut recentment els fets i també el dret de retorn dels seus antics habitants a la seva terra d'origen. És aquesta la tercera sentència guanyada pels chagosians -David contra Goliat- a l'Estat britànic.

Continuant amb aquest revival dels seixanta, l'Imperi, ja a les seves hores baixes, va llogar l'atol·ló al nou poder mundial que feia temps que havia emergit, amb el desallotjament previ dels indígenes. Com a contrapartida, Washington va fer-li un preu d'amic a Londres a les seves exportacions d'armes. L'estratègia ubicació de Diego García esdevingué la seva maldició: colonitzada aquesta vegada per soldats i civils, va prendre una importància fonamental durant la guerra freda. La seva condició de portavaons immòbil ha permès els Estats Units d'utilitzar-la com a base d'enviament de les seves tropes a qualsevol lloc del món: Afganistan, Iraq o Àfrica li són pràcticament equidistants.

Ara, amb la guerra global permanent o "guerra contra el terrorisme", una altre estat de guerra convenient que promet d'allargar-se tant com la guerra freda, Diego García ha multiplicat encara més la seva importància. Es diu que fins i tot la CIA hi ha localitzat una de les seves presons secretes succedànies de Guantánamo. Sempre en nom de la llibertat (en abstracte).

La natura enfrontada a la història: una de les pàgines més negres de la humanitat sembla condensar-se en aquell gargot de l'Índic, amb una superfície de 170 km².

És difícil trobar exemples millors per a aquest inextricable nuament que es dona entre militarisme i etnocentrisme (o racisme, directament).

Segrestar la llibertat d'expressió i el dret de manifestació a Barcelona

Col·lectiu Catalunya

Diversos col·lectius antirepressius catalans van convocar la tarda del diumenge 17 de juny una mobilització a Barcelona per la defensa del dret de manifestació i la llibertat d'expressió, davant els esdeveniments produïts en les últimes setmanes, en què diverses manifestacions i activitats havien estat reprimides brutalment pels Mossos d'Esquadra, en una espiral repressiva sense precedents, en què, el segrest de manifestacions senceres per part d'un desproporcionat dispositiu policial i el tema del kubotan utilitzat per alguns policies com a arma repressiva, serien els aspectes més destacats.

Davant el comportament dels Mossos d'Esquadra en el decurs de manifestacions diverses, especialment en la capital catalana, era hora de dir prou i denunciar que no es pot permetre que un dret tan elemental com el de la lliure manifestació sigui coaccionat d'aquesta manera, amb aquesta impunitat i amb tant de silenci còmplice. No es pot permetre que una expressió popular al carrer sofreixi el segrest, la imposició d'un traçat volgut pels agents, que ens insultin, colpegin i pretenguin entendre la por entre les manifestants i el veïnat.

Els col·lectius antirepressius diem prou

I per això es va fer una crida al conjunt del país a mobilitzar-se de nou, aquest cop, tristament, per exigir el dret de manifestació i d'expressió, entenent que actuar contra la repressió és feina de totes.

Calia donar una resposta a la repressió i als segrestos produïts a Barcelona de les manifestacions contra el G8, la manifestació okupa del 19 de maig, la manifestació anarquista del 1r de Maig... no podem permetre que ningú segrestí la llibertat del poble, fent-se seu el carrer, imposant l'estat policial, l'amenaça, l'insult, la càr-

tius i organitzacions, entre ells la CGT.

Però el 17 de juny un cop més un desmesurat dispositiu policial en actitud xulesca i prepotent va coaccionar la lliure expressió d'idees i el dret a manifestació. Abans de la manifestació es va fer una plantada d'exposicions de diferents casos repressius, la presentació de l'anuari

els segrestats, en mig del desconcert dels mossos que havien de controlar als de dins i als de fora.

Val a dir que la manifestació no havia estat prohibida per la Delegació del Govern i que l'itinerari previst era de plaça de la Universitat a plaça de Sant Jaume, passant per les Rambles i impedia la lliure entrada i sortida, el repartiment d'octavetes i la lliure circulació de la manifestació. Arribats a plaça Catalunya es va fer una sentada, corejant consignes contra l'actitud repressiva dels mossos, que exigien que es continués en direcció Via Laietana. Entre crits, càrregues policials i el suport dels grups de manifestants que estaven per fora del cordó policial, va anar transcorrent el temps en mig d'una tensió enorme, fins que a les 22.50h, després de tres hores coaccionats i segrestats, aprofitant que els mossos havien obert finalment una part del cordó policial, els manifestants van optar per dissoldre la manifestació, davant la impossibilitat de baixar per Rambles i negant-se a baixar per Via Laietana com exigia la policia.

Des de l'organització de la manifestació es va considerar aquest final com una victòria parcial. Cal remarcar també que es van produir diversos ferits per les càrregues i agressions de la policia, així com un detingut.

Nota: Per fer-vos una idea del que va passar, podeu veure fotos en les següents webs: <http://www.flickr.com/photos/setgemossos/> / <http://www.lahaine.org/index.php?p=23297>

ga... cal defensar els nostres drets.

Per això el diumenge 17 de juny, amb el lema "La repressió mai ens tallarà les ales", un seguit de col·lectius antirepressius de Catalunya van convocar una manifestació a Barcelona. Els convocants eren: Alerta Solidària, Assemblea Antirepressiva de Mataró, Assemblea Antirepressiva de Ponent, Grup de Suport al Jove de Torà, Coordinadora Antirepressiva de Gràcia, Solidaritat Antirepressiva de Terrassa, Rescat, Assemblea de Suport a Núria Pòrtulas, Assemblea de Suport 4F i Comissió Antirepressiva de Sants. Els van donar suport diversos sindicats, col·lec-

2006 de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura, la lectura del comunicat unitari i diversos parlaments de casos repressius: Núria Pòrtulas, Torà, Assemblea d'Okupes de Barcelona i a continuació es va iniciar la manifestació. Però mentre es realitzaven aquestes activitats el dispositiu policial va anar rodejant les 500 persones concentrades, i un cop la manifestació descendia pel carrer Pelai va ser totalment acordonada sense que es pogués entrar o sortir d'ella. Diversos grups de manifestants que estaven per fora del cordó i nombroses persones presents expressaven la seva solidaritat amb

Repressió i afusellament d'un mestre a Mèxic

SALUT I ANARQUISMES

Estat i terrorista

Josep Cara Rincón (Berga)

Després de 30 dies de realitzar diferents mesures de protesta i de reclamar enfront de les autoritats del govern de Neuquén, els treballadors de l'educació, per decisió majoritària de les seves massives assemblees, es van dirigir a la localitat d'Arroyito per fer un tall de ruta. Allí els estava esperant la policia amb els seus cossos especials de repressió. Davant la magnitud de l'operatiu policial, els treballadors van decidir retirar-se alhora que la policia provincial va començar una brutal repressió i virtual cacera de mestres i docents amb total menyspreu per la vida humana. Utilitzant gasos lacrimògens i bales de goma, camionetes especials, camions hidrants i actuacions no oficials, amb personal uniformat i de civil, tots fortament armats van atacar una multitud desarmada...

futur millor per a la seva família i per als sectors més humils de la societat. Un treballador que, lluny de l'individualisme, buscava l'acció col·lectiva i organitzada al costat de qui considerava els seus. Moltes són i han estat les expressions dels seus alumnes que ressalten la seva qualitat humana i la seva preocupació per l'altre, així com també la seva qualitat professional com a treballador de l'educació.

L'assassinat

El dia quatre d'abril d'aquest any, Carlos Fuentelba, ja es retirava al costat d'altres companys després de l'intent fallit de tallar la ruta. Mentre transitaven per la ruta 22, cap a la ciutat de Neuquén, la poli-

cia va interceptar el seu pas, desapareixent a molt curta distància, per l'esquena i al capdavant de Carlos, amb gasos lacrimògens. Davant la sorpresa i la indignació dels manifestants, davant les càmeres de televisió i d'altres mitjans, el treballador de l'educació, debatent-se entre la vida i la mort, és tret de l'acte, enmig d'un dens núvol de gasos, pels seus companys. La policia va continuar la repressió i va impedir el pas de l'ambulància que minuts més tard arribés per a auxiliar al mestre greument ferit. Els dies següents... La mort de Carlos Fuentelba va ser anunciada davant una multitud que esperava notícies d'ell a la porta de l'hospital. Milers i milers van marxar pels carrers neuquinos en repudi al brutal

assassinat. L'exigència de renúncia de tot el govern de la província no es va fer esperar. La marxa més gran de la història d'aquesta província es va portar a terme en aquests dies.

El dilluns 9 d'abril, trenta mil persones es van mobilitzar envoltant la casa de govern. En aquest marc, el governador J. Sobisch, va declarar públicament la seva responsabilitat política en la decisió de reprimir a les docents, argumentant la legitimitat i correcció de la mateixa. Lluny d'assolir el seu objectiu d'acoquinant els treballadors de l'educació, aquest fet dolorós va provocar una major unitat i acció amb altres treballadors i sectors de la societat enfront del govern. Avui la vaga dels treballadors de l'educació ha finalitzat però comença a ressonar amb força a la província del Neuquén i al país l'exigència de judici i càstig per a tots els responsables materials, polítics i ideològics de la repressió i l'afusellament públic de Carlos Fuentelba.

Aquest no ha de ser un nou cas d'impunitat a què els governs i la Justícia ens tenen acostumats. Per l'exposat, des de la Comissió Carlos Present Justícia Ja.

Si voleu més informació sobre el cas i participar en la campanya internacional de denúncia al voltant del cas, visiteu la pàgina de CGT (www.cgctalunya.cat).

Per fi han alliberat la Núria del segrest que estava patint per part de l'Estat, el jutge, ICV i els Mossos d'Esquadra. Primer, alegria per la seva llibertat. Després, ràbia per les mentides i les explicacions absurdes que els seus captors intenten mantenir per excusar l'abús l'inevitable. Les presons segueixen plenes i la lluita per la llibertat no es pot aturar. Tampoc la lluita contra la mentida. I és que és de "risa": segresten una noia perquè és anarquista i perquè és solidària amb un company que ha estat represaliat per l'Estat de forma igualment arbitrària. Es persegueixen, doncs, les idees i la solidaritat i no els delictes, com tant s'omplen la boca els malanomenats demòcrates. En acabat, resulta que, tal i com hem dit mil vegades, la Núria no ha comès cap delictes i aleshores els feixistes que ens governen, jutges i policia, s'aferran per justificar tot plegat en un disquet que suposadament conté les instruccions, en no sé quin idioma, per fer còctels molotov. No ho perdís. Estem en les mateixes: quin delictes és el de la Núria? En el supòsit que el disquet sigui seu, estarien seguint els coneixements de com poder arribar a fer un possible delictes i no pas cap delictes. Si això funciona així, cal que ens empresonin a totes. La majoria de ciutadans complim els requisits: sabem on estan les administracions, sabem qui són els polítics, policies i empresaris que ens exploten i ens amarguen la vida, de raons no ens en falten i per sort als boscos encara queden boixeres. Unes quantes esquesques uniformades, "trajades" o "togades", podrien quedar ben vermelles dels justos cops de boix que, hipotèticament, si la gent es despertés un dia, podrien fotre als "cabrons" que ens fan la vida impossible.

Doncs el cas és el mateix, som molts els qui sabem qui se'ns pixa a la cara i sabríem, tot i que no ho hàgim fet mai, agafar un bastó de boix i fotre ben calent el senyor Saura, els Mossos d'Esquadra, al senyor jutge i el sistema que ho va parir tot plegat. No hem comès cap delictes però se'ns persegueixen. Insisteixo, perquè es persegueixen les idees, la consciència de ser, la solidaritat i la vida.

Però no patiu, els mitjans que es van afanyar a dir la mentida que la Núria tenia armes, no parlen ara d'abús, ni de segrest ni de detenció il·legal, així sí encara quan parlen de la vaga del Prat, li apliquen l'adjectiu "bruta".

Els únics brutals i terroristes ja sabem qui són i qui sembla misèria recull ràbia.

Salut i anarquia!

OPINIÓ: Pistoles contra timbals

Artur Sardà

“Es preferible la injustícia al desorden, decia el abuelo al abrocharse el uniforme”. Aquesta frase, del tema “Ultramemoria” de Def con Dos, m'ha vingut sovint al cap després dels malaurats fets que la matinada del 14 de maig, en finalitzar la setmana del Trapezi, es van produir a la ciutat de Reus, amb la conseqüència d'un ciutadà ferit de bala per la policia. Així com també un vell llibre d'en Delgado Ruiz sobre la festa dels toros (“De la muerte de un dios” Ed. Península, 1986). En ell postula que el sacrifici i tortura del brau a la plaça és una reminiscència d'un ritual ancestral que escenifica com el manteniment de l'ordre social precisa sovint del sacrifici d'algun innocent. És, en definitiva, la mateixa idea que es desprèn de la mitologia cristiana de la crucifixió (“ha mort per tots nosaltres”). I ens podem remuntar a l'antiga Atenes que, un cop a l'any, feia estimar pel penya-segat dos dels seus millors joves, tot dient “sigueu vosaltres la nostra merda”.

Al Passeig Mata d Reus hi va haver aldarull: sembla ser que un grup de joves tocaven timbals i feien festa de matinada (probablement una altra conseqüència de la tradicional manca d'espais lúdics a la ciutat) i que, en intervenir la policia, es van produir enfrontaments. Ignoro la gravetat dels fets ni si algun dels presents va cometre algun dels delictes que la policia ha denunciat; jo no hi era. Però conec personalment algun dels encausats i tinc la convicció que és incapaç de provocar res del que se l'acusa. És per això que em vénen al cap les anteriors cites. I és que gairebé una hora després i a certa distància del passeig, es van detenir tres persones (una d'elles portava un timbal) i l'actuació policial, segons testimonis directes, fou desmesurada. Sense entrar en si el tret va ser accidental o no, segurament res hauria passat si no s'hagués empleat una força excessiva contra una persona que no es defensava. Posteriorment, com si es tractés d'una fugida endavant, les nostres autoritats locals els van acusar dels aldarulls i van dir a la premsa que te-

nien antecedents policials (això es pot fer? I el dret a la privacitat?).

En realitat, aquests fets esdevenen en un context de campanya electoral on el tema de la seguretat i la demanda de més efectius policials forma part destacada dels programes de quasi tots els partits polítics, els quals diuen que responen a una demanda social. Però la seguretat no és un concepte objectiu, sinó més aviat un estat mental. Quan entrem en la paranoia no ens sentim segurs ni que tinguem un policia permanent al menjador de casa, i sovint el que genera la por no són tant fets objectius com la perplexitat davant de canvis socials inesperats o la simple visualització de la diferència. Però com que no es poden multiplicar fins a l'infinit els efectius policials, i com que es veu que la població no té paciència per esperar els resultats dels recursos socials, l'única manera de no perdre vots per aquest tema és escenificar rituals d'actuacions contundents de part de la policia, al límit del respecte als drets humans i a la pròpia legalitat vigent. Aquesta visualització de la força

de l'autoritat sembla que tranquil·litza (temporalment) algunes ments obtuses, i és per això que sempre hi ha algun col·lectiu a qui se li atorga el paper de cap de turc, boc expiatori o ruc dels cops. Anys enrere eren els consumidors de drogues, ara el emigrants i els joves d'idees radicals o, simplement, amants de la festa.

Per això les nostres autoritats acaben entrant en aquest joc pervers segons el qual el més important no és investigar els fets amb mètode i paciència, sinó senyalar ràpidament un culpable (ni que sigui algú que passava per allí) que reuneixi les condicions de víctima propiciatòria. I és que, paradoxalment, fets lamentables com aquest és possible que els acabin aportant vots, atès que més enllà del que finalment determini la justícia, envien, d'entrada, un missatge de fermesa.

Si les pistoles es disparen soles com en temps de Franco i els nostres governants tanquen files, vol dir que els tenen ben posats; vol dir, en definitiva, que estem en bones mans.

La gran cortina de fum del Pacte Nacional per l'Habitatge

Taller contra la Violència Immobiliària i Urbanística, maig del 2007

Només un mes després de la primera ensorrada borsària d'unes quantes immobiliàries espanyoles i just a temps per a les eleccions municipals, el Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat ha llançat l'anomenat Pacte nacional per l'Habitatge, amb el qual, entre altres coses, promet la construcció de 160.000 habitatges "protegits" al llarg dels propers 10 anys, un 60 % dels quals seria de compra i la resta de lloguer. La proposta va rebre una resposta entusiasta, no tan sols de tots els partits polítics sinó també de les immobiliàries i entitats financeres de Catalunya. Per exemple, la principal associació empresarial del sector –l'Associació de Promotors i Constructores d'Edificis de Barcelona i Província (APCE)– va declarar que s'implicaria "al màxim" en el pacte. A continuació intentarem esbrinar a què ve tanta unanimitat.

El boom immobiliari s'ha acabat

La davallada borsària del març d'enguany es pot considerar un primer avís que la bombolla pot petar en qualsevol moment. Segons dades del Ministerio de Vivienda (El Periódico, 1-5-2007), entre l'últim trimestre de 2006 i el primer de 2007 els preus dels habitatges nous han començat a baixar a ciutats com Barcelona (en concret, el 3,8 % en el primer trimestre de 2007), mentre que els preus dels pisos de segona mà pràcticament s'han estancat al nivell de l'augment anual de l'IPC. L'activitat immobiliària (noves promocions, vendes, etc.) ha registrat una forta caiguda en el mateix període. I al mateix temps ha tomat a pujar el tipus d'interès de les hipotèques. Per altra banda, se succeeixen les declaracions institucionals que asseguren que no hi haurà tal crac, sinó una desacceleració suau dels preus, els augments dels quals acabaran equiparant-se a l'augment de l'IPC.

Sigui com sigui, a Catalunya aquest canvi de conjuntura ha tingut una interpretació molt particular. Tal com va afirmar el conseller de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat, Francesc Baltasar, en un article d'El Periódico publicat també l'1 de maig de 2007, "El pacte nacional de l'habitatge és l'única via possible mitjançant la qual, unint esforços, és possible trobar fórmules que permetin sortir de la difícil conjuntura en què ens tro-

ben actualment". Darrere d'aquesta justificació genèrica del Pacte per part de l'autoanomenat ecosocialista s'amaga la seva base ideològica. En primer lloc, amb aquesta "unitat d'esforços", aquest "nosaltres", el conseller reitera un cop més la idea de la "comunitat d'interessos", comunitat que suposa ficar en el mateix sac els grans beneficiaris de l'especulació immobiliària i urbanística, com, per exemple, el president del Banco Santander, el senyor Bofin, i el seu sou anual d'uns 12,8 milions d'euros, i el 49,7 % de la població activa de Catalunya, que, segons les dades d'Hisenda referents al 2005, no arriba a 12.600 euros bruts a l'any. En segon lloc el conseller obvia deliberadament que el problema de l'accés a l'habitatge no és la falta d'habitatges, sinó els seus preus. Segons un estudi de la UB i la immobiliària Forcadell, publicat el 8-2-2006, fins a finals de 2007 s'haurien construït uns 500.000 habitatges nous a Espanya que no troben compradors ni llogaters. Segons càlculs basats en els censos d'habitatges de 2001, s'estima que tan sols a la Província de Barcelona hi ha uns 400.000 pisos buits, mentre que a Barcelona ciutat aquesta xifra se situaria entre els 70.000 i 100.000. Sembla evident que l'experiència del comiat fulminant del seu antecessor en el càrrec després d'haver gosat plantejar la possibilitat d'expropiar algun pis buit li ha servit de lliçó per aparcar qualsevol intent, per més tebi que sigui, de penalitzar els especuladors i regular el mercat. En comptes d'això, el seu departament es treu de la màniga un pacte nacional per construir més habitatges i urbanitzar encara més el territori.

El Pacte nacional per l'Habitatge el vol allargar

El autors del Pacte es vanten d'ha-

ver realitzat un estudi rigorós de la situació habitacional a Catalunya. I, certament, reconeixen que entre 1997 i 2006 els salaris mitjans han augmentat un 30 % (sense comptar l'IPC), mentre que els preus mitjans dels pisos (que no compten en el càlcul de l'IPC) en el mateix període han augmentat el 245 %. També constaten l'endeutament excessiu de les llars i l'elevat risc a causa dels tipus variables i la llarga durada de les hipotèques. A més a més reconeixen que la situació del mercat immobiliari ha arribat a tal extrem que tampoc les classes mitjanes ja no es poden permetre el luxe de comprar-se un pis. I amb això s'acaba l'estudi rigorós. Ni una paraula sobre els beneficis milionaris que les entitats financeres, les immobiliàries, les constructores i les mateixes administracions públiques han aconseguit durant aquest període. Ni una paraula sobre el fet que aquests beneficis s'estan obtenint a base d'una explotació brutal d'una necessitat bàsica com és la necessitat de tenir un habitatge digne. Ni una paraula sobre l'entramat polític, legal i fiscal que permet aquesta vulneració constant de l'article 47 de la Constitució Espanyola, que obliga les administracions públiques a fer efectiu aquest dret. Ni una paraula sobre la necessitat imperiosa de regular el mercat posant límits als preus de venda i als imports de lloguer, o vinculant les despeses per l'habitatge principal a les rendes de la gent, amb l'objectiu de treure l'habitatge de la lògica del mercat i, d'aquesta manera, fer efectiu aquest dret. I, evidentment, ni una paraula sobre la necessitat de reinvertir els beneficis milionaris de l'especulació en la societat penalitzant els grans especuladors còmodament instal·lats en els seus despatxos de luxe. Perquè, en cas contrari, els autors no podrien fabular sobre pactes amb els "agents socials" del món immobi-

liari, sinó que s'hi haurien d'enfrontar, amb la qual cosa segur que guanyarien legitimitat social, però podrien perdre la seva petita quota de poder.

Doncs bé, a partir de l'estudi consensuat amb les constructores, immobiliàries, entitats financeres i sindicats, els autors es plantegen cinc reptes "per fer front a les greus dificultats per accedir, poder rehabilitar o pagar l'habitatge on viuen habitualment". Els dos reptes principals són: "Millorar l'accés a l'habitatge, especialment dels joves, mitjançant la provisió d'habitatge accessible i d'ajuts al pagament d'allotjament" i "Millorar les condicions del parc d'habitatges, mitjançant el foment del manteniment i la rehabilitació d'edificis".

Amb pisos de protecció que protegeixen el mercat

Per afrontar el Repte 1, pretenen mobilitzar sols per a 400.000 habitatges, 250.000 dels quals "amb protecció". Per aconseguir-ho volen detectar el "sòl mobilitzable". I perquè es pugui mobilitzar millor volen accelerar els processos i procediments urbanístics. És a dir, adéu definitivament als pocs solars urbans que es podrien utilitzar per a zones verdes, equipaments o altres necessitats dels veïns dels voltants. I, de passada, ens podem acomiadar també de les mínimes possibilitats de mobilització veïnal per aconseguir aquests espais. La palanca per poder urbanitzar més i amb menys resistències és la pretesa finalitat social de les construccions. Però aquesta finalitat social no consisteix en construir habitatges d'un lloguer autènticament social en aquests espais públics. Tal com es formula al pacte, la funció social es considera acomplerta si els constructors i les immobiliàries destinen un determinat percentatge de les seves cons-

truccions a pisos amb alguna classe de protecció (la cosa es diu "Àmbits estratègics residencials d'urbanització prioritària" – AERUP). A més a més, ofereixen als propietaris de sòls urbans la possibilitat de saltar-se les normes d'alçada i densitat habitacional, si inclouen algun piset de protecció en la seva promoció.

D'aquesta manera volen fomentar la construcció de 160.000 pisos "protegits" durant els propers deu anys, el 40 % de lloguer i el 60 % de compra, 50.000 dels quals els propers quatre anys. Actualment un HPO de 50 m² val uns 93.184 euros (15,5 milions de ptes.) a Barcelona i els seus voltants, i un de la mateixa superfície en la categoria de protecció "de preu concertat" puja a 124.488 euros (20,7 milions de ptes.). És a dir, avui dia els habitatges de preu concertat ja valen allò que valien els del mercat fa cinc anys, quan, segons un estudi de la Consultora Grupo, el preu mitjà d'un pis d'aquesta superfície era de 133.139 euros a Barcelona. I perquè la cosa sigui més rendible encara, el Pacte preveu establir una nova categoria de "protecció", l'anomenat Habitatge Protegit de Catalunya, amb uns preus encara més elevats. És a dir, el Pacte no tan sols vol urbanitzar i privatitzar els últims espais públics, sinó que garanteix que les constructores, immobiliàries i entitats financeres puguin continuar fent els negocis que el "mercat lliure" ja no permet.

Si per altra banda és cert que el 25 % de la població de Catalunya no pot accedir a un habitatge del "mercat lliure" –i l'estudi "rigorós" fa pensar que la xifra és més elevada encara– es necessitarien com a mínim uns 846.250 HPO (comptant 2 persones per pis) per cobrir les necessitats de la població. O sigui que el "repte" de construir-ne 160.000 queda molt lluny de cobrir les necessitats –unes necessitats que, per altra banda, es podrien cobrir perfectament donant un ús social als habitatges buits que hi ha a Catalunya.

De totes maneres, les reiterades promeses de construcció de més HPO s'han de situar en el terreny de la pura propaganda. Primer, perquè els preus actuals dels HPO i de les seves subcategories ja no mereixen aquest nom. I, segon, perquè fins ara no s'han acomplert ni de bon tros les promeses periòdiques de construcció d'HPO. Així, per exemple, dels 40.000 HPO promesos a la primera legislatura del Tripartit, fins ara ni tan sols se n'ha començat a construir la meitat (tot i que aquest percentatge suposa un avenç respecte a les legislatures an-

ALGUNA COSA ES MOU

Apunts per un sindicalisme intuïtiu (I)

Carlus Jové,
contact@carlusjove.net

Sovint es comenta que ens cal un nou sindicalisme que incopori les variables del moment actual: treballadors en precari, treball eventual, migrants, etc. El sindicalisme oficial, però, i aquí cal incloure-hi també el de tall llibertari, continua ancorat a unes pràctiques pròpies de l'etapa anterior: la del treball estable, amb base a la gran empresa, amb referents sindicals clars i, el més important, la del treballador amb ganes de comprometre's al lloc de treball. Avui, una part de la joventut l'únic que desitja és fugir de l'empresa i sentir a parlar de la feina com menys millor. Significa això que no hi hagi ganes de canviar? En absolut, tan sols que les formes de lluita s'han d'adequar a aquest sentiment. Abans de continuar, però, vull aclarir que aquesta reflexió és encara un esborrany mental, i com a tal demano que sigui lleugera.

La campanya per un habitatge digne que va començar fa uns mesos va tocar un punt clau, el llenguatge. L'eslògan "No tindràs casa en la puta vida", més enllà de ferir algunes sensibilitats, va dir clarament el que en quasi bé totes les consciències estava clar. No era un simple eslògan, sinó una punxada directa a l'estómac. Les consignes sindicals són, en canvi, avorrides com poques coses ho són en aquest món. "Treball estable!", "Prou precariat!", "No més EROs!", "Visca la classe obrera!". A qui pretenem mobilitzar? No afirmo que la manca de mobilització sigui fruit de la mala literatura, però sí del concepte organitzatiu que hi ha al darrere.

Cal anar als pensaments més elementals, a la pura intuïció. El "jefe" és un cabró, tothom ho sap. La nostra feina és una merda i a més no ens satisfà, algú ho pot negar? Les nostres cases són lletges i avorrides, a més de mal orientades. Si sabem tot això, per què no ho diem clarament? Per què ens hem d'amagar darrere la política seriosa de sempre?

Per què no senzillament dir que el primer de maig és un avorriment total i que aquest any en lloc del míting farem un concert a la plaça del poble amb menjar i beguda per a tothom?

Obviament, una nova terminologia no alçarà el proletariat. El que proposo és un sindicalisme menys sobri, que vagi al conflicte, que busqui aquell somriure còmplice del company de feina, que ens punxi allà on ens fa mal. (Continuarà).

teriors). A més a més, si fem cas d'un estudi de la consultora Grupo publicat a El País el febrer de 2007, la producció d'habitatge públic a Catalunya entre el 2001 i el 2005 va incorporar menys del 0,1 % (!) d'HPO al parc d'habitatges, i el pes dels HPO sobre el total d'habitatges iniciats es va reduir des de l'adveniment al poder del Tripartit –a despit de tota seva propaganda– del 10 % que tenia el 2002 a menys del 5 % el 2006. Com a detall curiós, l'estudi revela que Catalunya té una proporció molt inferior d'HPO que comunitats autònomes com València o Madrid, governades pel PP.

De totes maneres, ara, quan al mercat li convé, les nostres forces polítiques que es diuen d'esquerra prometen posar-hi remei. No obstant, el Pacte no contempla com finançar aquest pisos –tots ells ecològicament sostenibles, s'entén–; l'única indicació concreta són els 2.500 pisos de "protecció" anuals que l'Incasol es compromet a promoure directament cimentant les últimes zones verdes i espais que havien de ser d'equipaments. Potser la clau per augmentar la proporció dels HPO és el negoci que aquesta nova cooperació públicoprivada s'espera amb la construcció del 60 % d'HPO de compra construïts sobre sòl públic, un negoci que s'alimentarà addicionalment amb l'esmentada figura de l'Habitatge protegit de venda de Catalunya.

Amb ajuts als propietaris

El Repte 1 del gran Pacte nacional d'unitat d'interessos encara conté altres elements. El primer és la promesa de "Mobilitzar i posar en el mercat de lloguer social 40.000

habitatges del parc desocupat (20.000 en quatre anys)". Aquesta mobilització no consisteix en un cens fidedigne dels pisos buits ni en una penalització forta de tots els qui almenys en tenen dos de buits (o sigui, la gran majoria dels espe-

Habitatge i realitat
Debat social entorn a la situació de l'habitatge

culadors), sinó en tota una bateria d'ajuts als propietaris i d'aval públics amb els quals se'ls vol convèncer de "les facilitats i avantatges del lloguer social". Els autors del Pacte, però, no aclareixen en què es basa la seva confiança de poder convèncer els propietaris dels pisos buits, si no els han pogut convèncer amb les Agències públiques de lloguer, els seus ajuts i avals i els seus preus, que no baixen dels 600 euros. Sembla que aquesta part del Pacte només ha de servir per salvar la papereta d'"esquerrans".

La resta de les "accions" promeses en el marc del Repte 1 es poden resumir en una frase: pagar amb diners públics els preus desorbitats del mercat. D'aquesta manera, la Generalitat es "compromet" (sense indicar cap mena de pressupost fiable) a donar ajuts pel pagament de l'entrada d'un pis, ajuts per pagar

el lloguer i ajuts per a la rehabilitació. Aquest paquet de mesures que s'havia inventat el govern del PP en el seu Plan de Vivienda del 2001 al 2005, després el va adoptar el govern del PSOE en el seu Plan de Vivienda del 2005 al 2008 i ara el

promouen els d'Iniciativa, a l'uníson amb la resta dels partits polítics. I, evidentment, aquests ajuts puntuals i selectius són una altra forma de pagar amb diners públics els beneficis privats. Fins ara, i com a molt, han servit per apuntalar l'alça dels preus del mercat. Potser ara pensen que serviran perquè la baixada dels preus no sigui massa brusca.

I fomentant el negoci de la rehabilitació

Per acabar, només un breu cop d'ull al segon gran Repte del Pacte, que vol "Millorar les condicions del parc d'habitatges". També aquí ens trobem amb més del mateix. Es tracta bàsicament d'estendre la campanya de "Barcelona, posa't guapa" a tot Catalunya i convertir tots els centres urbans del país en parcs temàtics per als turistes. O

Ambient i Habitatge haurien de saber perfectament que la promoció de la rehabilitació d'edificis (que en la gran majoria dels casos són edificis antics situats en els centres urbans) que no vagi acompanyada d'una protecció rigorosa i prolongada dels llogaters que hi viuen equival a promocionar l'asetjament i l'expulsió dels veïns amb menys poder adquisitiu dels centres urbans i beneficia directament els taurons que es dediquen a la compra-venda d'edificis.

En resum, amb aquest gran Pacte nacional s'han enterrat definitivament les vagues esperances d'algun canvi que l'anomenada Llei del Dret a l'Habitatge i els seus tímids intents de posar a ratlla al mercat immobiliari havien despartat. Que els autors d'aquest Pacte es diguin d'esquerra no tan sols és una vergonya sinó també un insult a la intel·ligència.

40 anys de resistència palestina contra l'ocupació israeliana

Aquest any marca el 40è aniversari de l'ocupació de Gaza i Cisjordània (el juny de 1967), així com el 60è aniversari de la resolució de l'ONU referent a l'establiment de dos estats en l'antic mandat de Palestina (el novembre de 1947).

Partim d'aquestes dues efemèrides per exigir la fi immediata de l'ocupació israeliana, i l'establiment d'una pau justa i duradora entre dos estats, Israel i Palestina.

Els quaranta anys d'experiència d'ocupació han demostrat que no hi ha una solució militar al conflicte al Pròxim Orient, i que la pau és necessària per a tothom. No obstant això, el govern israelià, amb el suport de l'Administració dels Estats Units, estén els assentaments en els territoris ocupats palestins, intensifica el setge polític i econòmic del poble palestí, hi provoca la fam i practica una política de fets consumats amb l'objectiu d'impendir l'establiment d'un estat palestí independent.

Les bases per a una solució del conflicte ja han estat definides per l'Organització de les Nacions Unides i han estat acceptades pel moviment nacional palestí i els grups pacifistes israelians. Les fronteres del 4 de juny de 1967 (la Línia verda) seran les fronteres acordades entre l'Estat d'Israel i el futur

Estat independent palestí, un al costat de l'altre. A Jerusalem hi haurà dues capitals –la capital d'Israel i la capital de Palestina. El Mur de l'Apartheid i totes les colònies israelianes en els territoris ocupats palestins seran desmantellades. Els drets de la població pa-

lestina refugiada seran satisfets a partir de les resolucions de l'ONU. Els 40 anys d'ocupació, i la consegüent perpetuació del conflicte, han estès la guerra entre altres països de la zona i són una amenaça per a la pau a la regió i arreu del món. Les persones i entitats sota-signants fem una crida als nostres governants perquè facin seu el compromís amb la cultura de la pau, expressat de manera àmplia i reiterada per la ciutadania del nostre país.

És per això que exigim les mesures següents:

- Recolzament de l'Estat espanyol i la Unió Europea al nou govern palestí d'unitat nacional i aixecament immediat del bloqueig econòmic sobre el govern palestí.
- Suspensió del comerç d'armes entre l'Estat Espanyol i l'Estat d'Israel.
- Ajuda econòmica urgent per tal de fer front a la catàstrofe humanitària que pateix la població palestina.